

Republika Hrvatska
Općinski sud u Osijeku
Europska avenija 7
Osijek

Poslovni broj: P-1702/2025-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Osijeku po sutkinji Ljiljani Jakša, u pravnoj stvari tužiteljice Ljiljane Šakić, OIB: 68444830965, iz Brijesća, Ulica jorgovana 25, zastupane po punomoćnicima Marinku Brajku i Marinu Brajku, odvjetnicima u Đakovu, protiv tužene Addiko bank d.d., OIB: 14036333877, Zagreb, Slavonska avenija 6, zastupane po punomoćniku Hrvoju Matiću, odvjetniku u Zagrebu, radi utvrđenja i isplate, nakon glavne i javne rasprave zaključene 21. svibnja 2026. u prisutnosti tužiteljice i punomoćnice tužiteljice u zamjeni Nikoline Čolić, odvjetničke vježbenice u odvjetničkom uredu Marijana Belčića u Osijeku, po objavi 15. lipnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je nišetna i bez učinka odredba članka 6. Ugovora o namjenskom kreditu bez depozita broj 5140030242-60010445631/2005 sklopljenog 1. lipnja 2005. između tužiteljice Ljiljane Šakić i prednika tužene Slavonska banka d.d., a koja glasi:

„Korisnik kredita obvezuje se platiti naknadu, a prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga, koja trenutačno iznosi 1,50% jednokratno, unaprijed.“

II. Nalaže se tuženoj Addiko bank d.d., OIB: 14036333877, Zagreb, Slavonska avenija 6, isplatiti tužiteljici Ljiljani Šakić, OIB: 68444830965, iz Brijesća, Ulica jorgovana 25, iznos od 216,68 EUR (slovima: dvjesto šesnaest eura šezdeset osam centi) zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 21. lipnja 2005. do 31. prosinca 2007. po stopi od 15% godišnje, od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećane za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi zatezne kamate koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije

prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. pa do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke za tri postotna poena, sve u roku 15 dana.

III. Nalaže se tuženoj Addiko bank d.d., OIB: 14036333877, Zagreb, Slavenska avenija 6, naknaditi tužiteljici Ljiljani Šakić, OIB: 68444830965, iz Brijesća, Ulica jorgovana 25, prouzročeni parnični trošak u iznosu 227,32 eura zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 15. lipnja 2026. pa do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke za tri postotna poena, sve u roku 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi od 8. prosinca 2025. navodi da je 1. lipnja 2005. s pravnim prednikom tužene Slavonskom bankom d.d. Osijek sklopila Ugovor o namjenskom kreditu bez depozita broj 5140030242-60010445631/2005 na iznos od 23.000,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za devize Slavonske banke na dan korištenja kredita s rokom otplate na 10 godina sa svrhom adaptacije kuće, koji kredit je u cijelosti otplaćen. Prednik tužene je u članku 6. predmetnog ugovora o kreditu ugovorio odredbu prema kojoj se korisnik kredita obvezuje platiti naknadu za obradu kredita u iznosu od 1,50% od iznosa kredita, jednokratno, koja se naplaćuje prilikom prvog korištenja kredita. Tužiteljica ovakvu ugovornu odredbu smatra nepoštenom i ništetnom iz razloga što je potpuno nejasna, općenita i ne ukazuje na bilo kakvu potrebu plaćanja troškova zaključenja Ugovora te tužiteljica niti danas ne zna koji su to točno troškovi plaćeni tim iznosom, jer sve troškove javnog bilježnika i ostale administrativne troškove i slično je snosila sama tužiteljica mimo toga. U nijednom dijelu predmetnog ugovora se ne spominje nijednom riječju bilo što o stvarnim troškovima zaključenja ugovora. Citira odredbu članka 81. Zakona o zaštiti potrošača iz 2003. godine koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora, te navodi da je i Vrhovni sud RH u presudi poslovni broj Rev-673/2023-2 odbio reviziju tužene banke i po pitanju poštenosti ugovorne odredbe o naplati troškova obrade kredita zauzeo stav da je takva odredba nepoštena i ništetna. Sud Europske Unije u presudama broj C-84/19 i C-224/19 potvrdio je da je nepošteno bez pregovaranja s potrošačem tipskim ugovorom ugovarati na početku kredita nekakve ulazne troškove obrade za koje ne postoji nikakvo obrazloženje na temelju čega su nastali, koji su netransparentni i koji su neproporcionalni. Dakle kreditor svoje troškove obrade kredita namiruje kroz ugovorne kamate koje je ugovorio s tužiteljicom i to je jedina realna cijena i činidba ovih ugovornih odnosa, dok ovi troškovi predstavljaju samo dodatan namet tužiteljici kao potrošaču oko kojeg tužiteljica nije mogla pregovarati, niti na isti utjecati. Iz isplatnog naloga o naplaćenju naknadi proizlazi da je prednik tužene 21. lipnja 2005. tužiteljici naplatio navedenu naknadu u visini od 345,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju

kreditora koji je na taj dan iznosio 1 CHF= 4,732 HRK, odnosno naplatio je 1.632,54 HRK odnosno 216,68 eura prema fiksnom tečaju konverzije 1 EUR= 7.53450 HRK. Uzimajući u obzir odredbe članka 81. i članka 87. ZZP/03, te odredbu članka 3., 4. i 10. ZOO-a i tumačeći iste u duhu prava Europske unije, njene sveopće pravne stečevine i prakse suda Europske Unije te u skladu s Direktivom 93/13 EEZ, te sukladno stavu Vrhovnog suda RH, jasno se da zaključiti da je tužena ugovaranjem odredbe o naknadi za troškove obrade kredita postupala nepošteno i time tužiteljicu, kao sudionika u obveznom odnosu, dovela u neravnopravan položaj. Uvažavajući stav sudske prakse Vrhovnog suda RH, Ustavnog suda RH i VTSRH-a kao relevantnih i u ovom predmetu, pravno shvaćanje doneseno na sjednici Građanskog odjela VSRH 30. siječnja 2020. o zastarijevanju restitucijskih zahtjeva temeljem ništetnog ugovora, odnosno odredbi, tužiteljica smatra da joj je tužena dužna vratiti sve što je temeljem takvog ugovora odnosno dijela ugovora primila, to sukladno odredbama članka 1111. ZOO-a o stjecanju bez osnove zajedno s pripadajućim zateznim kamatama sukladno članku 1115. ZOO-a, s time da zastara restitucije nije ni počela teći. Slijedom navedenog tužiteljica podnosi ovu tužbu i predlaže Naslovnom sudu kao stvarno i mjesno nadležnom da nakon provedenog postupka donese presudu:

I. Utvrđuje se da je ništetna i bez učinka odredba članka 6. Ugovora o namjenskom kreditu bez depozita broj 5140030242-60010445631/2005 sklopljenog 1. lipnja 2005. između tužiteljice Ljiljane Šakić i prednika tužene Slavonska banka d.d., a koja glasi: „Korisnik kredita obvezuje se platiti naknadu, a prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga, koja trenutačno iznosi 1,50% jednokratno, unaprijed.“

II. Nalaže se tuženoj da tužiteljici isplati iznos od 216,68 eura na ime naplaćene naknade za troškove obrade kredita s pripadajućim zateznim kamatama računajući od 21. lipnja 2005. pa do isplate, sve to u roku 15 dana.

III. Nalaže se tuženoj da tužiteljici naknadi troškove parničnog postupka sa pripadajućim zateznim kamatama počev od dana donošenja prvostupanjske presude do isplate, sve to u roku 15 dana."

2. Tužena se u odgovoru na tužbu u cijelosti protivi tužbi i tužbenom zahtjevu. Prigovara visini predmeta spora od 1.543,90 EUR kao suviše visoko naznačenju. Ističe da je po predmetnom kreditu naplaćena naknada za obradu kredita koja iznosi 216,68 EUR (po fiksnom tečaju konverzije), iz čega je razvidno da je vrijednost predmeta spora za deklaratorni zahtjev određena u nerazmjerno visokom iznosu. Predlaže da sud – na temelju članka 40. stavka 3. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" br. 53/91., 91/92., 112/99., 129/00., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 96/08., 84/08., 123/08., 57/11., 148/11. - službeni pročišćeni tekst, 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22., 155/23., dalje: „ZPP“) – odredi vrijednost predmeta spora u iznosu ne većem od 216,68 EUR. Ne spori da je prednik tužene 1. lipnja 2005. s tužiteljicom sklopio Ugovor o kreditu br. 5140030242-60010445631/2005 (dalje: Ugovor) te da je tužiteljici naplaćena naknada za obradu kredita kako je to tužiteljica naznačila u tužbi. U Ugovoru je jasno, lako razumljivo i uočljivo navedeno kako se prije isplate kredita jednokratno odbijaju troškovi obrade u visini od 1,50% iznosa kredita, stoga sporna odredba članka 6. stavka 1. Ugovora o kreditu ne podliježe testu nepoštenosti iz članka 84. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 96/03. – dalje u tekstu: ZZP). Predmetna odredba je gramatički razumljiva, ispunjava i uvjet predvidljivosti te daje mogućnost tužiteljici da na temelju točnih i razumljivih

kriterija utvrdi ekonomske posljedice koje za nju proizlaze iz sporne odredbe. Tužena je predmetnu ugovornu odredbu sastavila u skladu sa zahtjevom tržišne transparentnosti koja omogućuje tužiteljici da na tržištu uspoređi druge ponude za prodaju iste robe ili iste usluge. Način na koji je predmetna odredba napisana daje mogućnost tužiteljici da sagleda sve učinke sklapanja Ugovora pa tako i činjenicu da će prilikom isplate biti naplaćena naknada za obradu kredita u visini od 1,50% (ugovorna transparentnost). Tužena, kao i svaka druga kreditna institucija, prilikom odobravanja kredita ima troškove koji su određeni kroz paušalnu naknadu. Troškovi obrade, zajedno s ugovorenom kamatom, predstavljaju cijenu predmetnog kredita jer tužena pruža uslugu kreditiranja (za koju je cijena određena ugovornom kamatom) te uslugu obrade tog kredita (za koju je cijena određena naknadom za obradu kredita). Tužena smatra da ima pravo naplatiti usluge koje pruža. Činjenica što obrada kredita ulazi u redovni opis posla zaposlenika banke to pravo ne umanjuje niti spornu odredbu čini ništetnom. Tuženičina djelatnost je puno šira od samog kreditiranja i ona bi svaki proizvod i uslugu koju pruži morala smjeti i naplatiti. Tužena se financira kroz naknade, a zbir svih naknada je izvor iz kojeg se, između ostalog, isplaćuju plaće radnicima čiji je onda opis poslova i obrada kreditnih zahtjeva. Kroz spornu naknadu naplaćuje svoju uslugu, a o primjerenosti cijene se ne može raspravljati u kontekstu poštenosti. Također, iz sadržaja ugovora i načina na koji su njegove odredbe sistematizirane, nije vidljivo da bi se radilo o sporednoj odredbi, „drugim“ troškovima ili ičemu što bi ukazivalo na supsidijarnost same odredbe i naknade. Naprotiv, troškovi obrade kredita jasno su definirani i tužena smatra da ne bi smjelo biti upitno da se radi o dijelu cijene kredita koji se odnosi na konkretnu uslugu – obradu i odobrenje kreditnog zahtjeva. Da se sporna naknada ima smatrati dijelom ukupne cijene kredita proizlazi i iz definicije instituta efektivne kamatne stope. Naime, Hrvatska narodna banka definira kamatnu stopu kako slijedi: „Efektivna kamatna stopa jedinstven je način prikazivanja kamatne stope s ciljem transparentnosti i lakše usporedbe uvjeta za odobravanje kredita/depozita kod svih kreditnih institucija i kreditnih unija. Osim nominalne kamatne stope u izračun se uključuju i naknade koje se plaćaju pri odobravanju kredita ili ulaganja depozita te predstavlja realniji prikaz ukupne cijene kredita/depozita.“

Da bi se neka odredba u potrošačkom ugovoru mogla smatrati nepoštenom potrebno je da su kumulativno ispunjeni uvjeti iz članka 81. ZZP i to: da se o istoj nije pojedinačno pregovaralo i da se, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, takvim uređenjem uzrokuje značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Nesporno je da se u predmetnom slučaju radi o tipskom ugovoru (što samo po sebi ne dovodi do zaključka kako se u vezi s ugovornim odredbama nije moglo pregovarati). Pregovaračka moć potrošača se ogleda u njegovom pravu da odabere između različitih ugovornih proizvoda tužene, njihove cijene te uspoređi ponudu na tržištu kako bi odabrala ekonomski i pravno za nju najprihvatljiviju ponudu. Tužiteljica je prilikom sklapanja Ugovora ovisila jedino o svojoj slobodnoj volji te je mogla sama odlučiti odgovara li joj ta odredba. Riječ je o naknadi koja se naplaćuje odmah prilikom puštanja kredita u tečaj i tužiteljica je bila upoznata s tom odredbom od prvog trenutka pregovora o uvjetima kredita. Tužiteljica je samostalno procjenjujući rizike, odabrala sklopiti Ugovor s tako ugovorenim troškovima obrade očito iz razloga jer je taj model u vrijeme sklapanja Ugovora za nju bio najpovoljniji. Tužiteljica pogrešno ističe kako je ugovaranjem sporne naknade došlo do znatne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana. Takav stav nije utemeljen na zakonu, niti proizlazi iz okolnosti slučaja. Nejasno je zbog čega tužiteljica smatra da

bi ugovorena odredba bila nepoštena. Tužiteljica samo paušalno navodi da nije imala bilo kakvog utjecaja na sadržaj iste, stoga se smatra nepoštenom. Tužena ističe kako je o svim relevantnim okolnostima obavijestila tužiteljicu pri sklapanju Ugovora, kao i upozorila na činjenicu da će se troškovi obrade odmah naplatiti. Nije riječ o obvezi koja je nenadano iskrsnula nakon proteka nekoliko godina ispunjavanja Ugovora, nego je riječ o jednokratnoj obvezi koja je ispunjena odmah prilikom puštanja novaca te je tužiteljica već u tom trenutku bila svjesna te obveze. ZZP propisuje značajnu neravnotežu kao pretpostavku nepoštenosti. Ugovorom je odobren i isplaćen iznos od 23.000,00 CHF (u kunsnoj protuvrijednosti), a sporna naknada je naplaćena u iznosu od 1,50%. Iz navedenog je razvidno kako predmetna naknada ni po čemu ne uzrokuje značajnu neravnotežu. Tužena ističe kako su navodi tužiteljice da ugovorna odredba ne sadrži jasne informacije o načinu određivanja predmetne naknade odnosno ne sadrži strukturu troškova, tj. od čega se isti sastoje, te da je stoga takva odredba nepoštena te u konačnici i ništetna neosnovani. Naime, takva obveza za kreditne institucije nije postojala u vrijeme sklapanja Ugovora, a ne postoji niti danas. I Sud Europske unije je u svojoj praksi zauzeo stav da u ugovorima o kreditu nije potrebno navesti što čini trošak obrade kredita - u predmetu C-565/21, Cixabank SA protiv X (ECLI:EU:C:2023:212). U konačnici je Sud presudio kako ugovorna odredba, čiji je cilj naknada za usluge povezane s ispitivanjem, sastavljanjem i pojedinačnom obradom zahtjeva za kredit, može, ovisno o okolnostima slučaja, ne uzrokovati, na štetu potrošača, znatnu neravnotežu u pravima i obvezama, pod uvjetom da postojanje takve neravnoteže bude predmet učinkovitog nadzora nadležnog suda, u skladu s kriterijima koji proizlaze iz sudske prakse Suda. Na istom tragu je i presuda u predmetu C-621/17, Kiss protiv CIB Bank (ECLI:EU:C:2019:820) gdje je Sud Europske unije presudio sljedeće:

1. Članak 4. stavak 2. i članak 5. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena ne nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, poput onih u glavnom postupku – o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti – također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose.

2. Članak 3. stavak 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku – koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove – načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora.

Slijedom navedenog, Sud EU je presudio da ugovorna odredba u ugovoru o kreditu u kojoj se utvrđuje iznos sporne naknade, metoda izračuna naknade i trenutak kada je istu potrebno platiti, ali koja i ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za tu naknadu – ne uzrokuje na štetu potrošača u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama strana proizašlima iz ugovora (točka II. izreke, C-621/17). Obzirom na navode tužiteljice kako u trenutku sklapanja ugovora korisnik kredita nije bila na jasan i nedvojben način upoznata sa strukturom navedenih troškova, odnosno od čega se isti sastoje, a da prema praksi Suda EU takve okolnosti ne znače ujedno da bi sporna odredba bila nepoštena, očito je kako je takav zahtjev tužiteljice neosnovan. Slijedom iznesenoga, nesporno je da ne postoji niti jedan opravdani razlog na temelju kojeg bi

odredba članka 6. stavka 1. Ugovora bila ništetna, niti tužiteljica ima pravo na isplatu predmetnog iznosa.

Tužena prigovara i postavljenom zahtjevu za plaćanjem zatezne kamate od dana plaćanja predmetne naknade pa do isplate. Sukladno članku 214. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 53/91., 73/91., 3/94., 111/93., 107/95., 7/96., 91/96., 112/99., 88/01. – dalje u tekstu: ZOO), zatezne kamate vraćaju se od dana stjecanja samo ako je stjecatelj nepošten, a inače od dana podnošenja zahtjeva, u ovom slučaju tužbe. Sudska praksa nepoštenje (nesavjesnost) stjecatelja veže uz to je li neosnovano osiromašeni zahtijevao vraćanje stečenog bez osnove prije podnošenja tužbe. Obzirom u ovom postupku tužiteljica nije dokazala da je prije podnošenja tužbe zahtijevala vraćanje stečenog bez osnove, nije dokazala ni da je tužena prije podnošenja tužbe postala nesavjestan stjecatelj, odnosno da nije postupala u dobroj vjeri prilikom sklapanja Ugovora. Ukazuje i na stav građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske kojim je zauzeto shvaćanje da ugovorne strane iz ništavog ugovora o zajmu u smislu odredbe članka 214. Zakona o obveznim odnosima treba smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva.

Tužena, ističe prigovor zastare. U odnosu na zahtjev za povratom sporne naknade za obradu kredita, ističe kako se kod ništetnosti primjenjuju pravila o stjecanju bez osnove pa je zastarni rok pet godina od dana plaćanja. Tužiteljčino eventualno pozivanje na zaključak Građanskog odjela Vrhovnog suda RH donesen na sjednici održanoj 30. siječnja 2020., prema kojemu zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva za vraćanjem primljenog na temelju ništetne ugovorne odredbe počinje teći od dana pravomoćnosti odluke kojom je ta ništetnost utvrđena, bilo bi bespredmetno. Ukazuje na odluku Europskog suda C-561/21 u kojoj se, u bitnome, ističe: nacionalni poredak osigurava zaštitu potrošača uspostavljenu pravom EU, poštujući načelo ekvivalentnosti (implementirana rješenja nisu nepovoljnija od sličnih situacija u nacionalnim pravima) te načela djelotvornosti (implementirana rješenja ne onemogućuju ili ne otežavaju korištenje prava potrošača iz prava EU); načelo djelotvornosti treba uzeti u obzir opća načela na kojima se temelji nacionalni pravosudni sustav, uključujući načelo pravne sigurnosti i dobrog odvijanja postupka; isticanje prigovora zastare u odnosu na restitucijske zahtjeve nije samo po sebi protivno načelu djelotvornosti jer ne onemogućuju niti pretjerano ne otežava ostvarenje prava dodijeljenih pravom EU; ne protivi se pravu EU da pružatelj usluga ima pravo dokazivati da je potrošač znao ili razumno mogao znati za postojanje okolnosti koje za posljedicu imaju ništetnost ugovorne i prije donošenja presude kojom se utvrđuje ništetnost. Citirana shvaćanja Europskog suda ukazuju na to da nije moguće zanemariti institut zastare u situaciji kada je od sklapanja ugovora o kreditu i odredbi koja je predmet ovog spora prošlo više od 21 godine. Razdoblje od gotovo 21 godine znatno premašuje neki razuman period u kojemu je potrošač odnosno tužitelj mogao steći svijest tj. saznanje o ništetnosti pojedinih odredbi Ugovora o kreditu odnosno odredbi o ulaznoj naknadi. To tim više ima li se na umu kako je ulazna naknada plaćena neposredno po sklapanju ugovora o kreditu, a na što je tužiteljica bila upozorena kroz umanjenu isplatu glavnice zbog djelomične kompenzacije za iznos ulazne naknade. Stoga, temeljem načela djelotvornosti na koje se poziva Europski sud, treba uzeti u obzir da objektivan rok od 5 godina od dana kada je izvršeno plaćanje sporne naknade predstavlja razuman period u kojemu je tužiteljica mogla postati svjesna eventualnih ništetnosti te odredbe, a u skladu s općim načelima o institutu zastare, te je isto trebalo primijeniti u ovom

postupku odnosno, utvrditi da je nastupila zastara tužiteljin potraživanja. Stoga je potraživanje tužiteljice u odnosu na isplatu u zastari. Slijedom navedenog, tužena predlaže da sud odbije tužbeni zahtjev tužiteljice te ju obveže da naknadi troškove postupka tuženoj.

3. U dokaznom postupku, a radi utvrđenja činjeničnog stanja, ovaj sud je pročitao Ugovor o namjenskom kreditu bez depozita br. 5140030242-60010445631/2005 od 1. lipnja 2005. (stranica 5-11 spisa), isplatni nalog (stranica 12 spisa), iskaz tužiteljice (stranica 38 spisa) i drugu spisnu priležuću dokumentaciju.

3.1. Nije provedeno financijsko-knjigovodstveno vještačenje, budući je tužiteljica na ročištu 21. svibnja 2026. odustala od provođenja istog.

4. Predmet spora je zahtjev tužiteljice na utvrđenje ništetnosti dijela odredbe članka 6. Ugovora o namjenskom kreditu bez depozita od 1. lipnja 2005., a koja glasi: "Korisnik kredita obvezuje se platiti naknadu, a prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga, koja trenutačno iznosi 1,50% jednokratno, unaprijed", te isplata iznosa od 216,68 eura zajedno sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom tekućom od 21. lipnja 2005. pa do isplate na ime ništetne odredbe.

5. U postupku nije sporno:

- da su 1. lipnja 2005. tužiteljica kao korisnik kredita i pravni prednik tužene - Slavenska banka d.d. Osijek - kao kreditor sklopili Ugovor o namjenskom kreditu bez depozita, kojim je kreditor stavio tužiteljici na raspolaganje iznos u kunama koji odgovara protuvrijednosti od 23.000,00 CHF po srednjem tečaju za devize Slavenske banke d.d. na dan korištenja kredita,
- da je ugovoreno da se korisnik kredita obvezuje platiti naknadu, a prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga, koja trenutačno iznosi 1,50% jednokratno, unaprijed (članak 6.),
- da je kredit odobren kao stambeni za adaptaciju kuće,
- da je pravni prednik tužene tužiteljici na ime naknade za obradu kredita 21. lipnja 2005. naplatio iznos od 216,68 eura.

6. Sporno je među strankama je li odredba kojom je ugovoreno plaćanje jednokratnih troškova obrade u visini 1,50% iznosa kredita, sadržana u članku 6. Ugovora o kreditu, ništetna.

7. Pitanje nepoštenih odredbi u potrošačkim ugovorima normativno je regulirano prije svega Zakonom o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 96/03. – dalje: ZZP), važećim u trenutku sklapanja Ugovora o kreditu.

7.1. Člankom 59. ZZP propisano je: "Ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito (...) odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti (...)."

7.2. Člankom 81. stavkom 1. ZZP propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjestnosti i

poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca (stavak 2.). Činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca (stavak 3.). Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati (stavak 4.). Drugim riječima, na tuženoj je teret dokazivanja da je s tužiteljicom pojedinačno pregovarala o naknadi za obradu kredita i visini te naknade.

7.3. Člankom 84. ZZP je propisano da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Stoga nadzor nepoštenosti može biti ograničen u skladu s navedenim člankom 84. ZZP samo ako se odredba kojom se od potrošača zahtijeva plaćanje naknade za obradu kredita odnosi na neku od dviju u tom članku navedenih kategorija. Ugovorne odredbe koje su obuhvaćene pojmom "predmet ugovora" trebaju se shvatiti kao one odredbe koje utvrđuju bitne činidbe tog ugovora koje ga kao takve određuju. Nasuprot tomu, odredbe koje su akcesornog značaja u usporedbi s onima koje definiraju samu bit ugovornog odnosa ne mogu biti obuhvaćene tim pojmom. Točan doseg pojmova "predmet ugovora" i "cijena" u smislu članka 84. ZZP ne mogu se odrediti pojmom "ukupni troškovi kredita za potrošača" pa se naknada za obradu i odobrenje kredita ne može smatrati bitnom činidbom ugovora o kreditu samo zato što je uključena u njegove ukupne troškove. Uzimajući u obzir prirodu predmetnog ugovora te njegov pravni i činjenični kontekst, imajući na umu da je riječ o dugoročnom kreditu s promjenjivom redovnom kamatnom stopom kao i činjenici da je riječ o obvezi koja se plaća prije korištenja kredita, prema pravnom shvaćanju ovog suda, nije riječ o odredbi koja utvrđuje bitnu činidbu korisnika kredita, niti je riječ o elementu ugovora o kreditu koji definira bit tog ugovornog odnosa.

7.4. Osim toga, tekst članka 84. ZZP treba tumačiti na način da se druga kategorija odredbi, čija se eventualno nepoštena priroda ne može ocijeniti ("cijena"), odnosi samo na primjerenost predviđene cijene ili naknade i usluge ili robe koju treba zauzvrat isporučiti, a razlog za to izuzimanje leži u činjenici da ne postoji nikakva tablica ili pravni kriterij koji bi mogli dati okvir i smjer provjeri te primjerenosti. Ugovorne odredbe o naknadi koju potrošač duguje davatelju kredita ili koje utječu na stvarnu cijenu koju potrošač mora potonjem platiti stoga načelno nisu obuhvaćene tom drugom kategorijom odredbi, osim u pogledu pitanja je li iznos ugovorom utanačene naknade ili cijene u skladu s uslugom koju je tuženi kreditor zauzvrat pružio. Međutim, u ovom se predmetu navodna nepoštenost odredbi o naknadi za obradu i odobrenje kredita ne tiče odnosa između iznosa naknade za obradu i odobrenje kredita te zauzvrat pruženih usluga. Stoga, a imajući na umu sve navedeno, odredba članka 6. Ugovora o kreditu nije izuzeta iz ocjene poštenosti.

7.5. U okviru te ocjene, potrebno je, u skladu s člankom 81. stavkom 1. ZZP, ispitati moguće nepoštovanje načela savjesnosti i poštenja i postojanje eventualne značajne neravnoteže na štetu potrošača.

7.6. Kada je riječ o pitanju je li poštovano načelo savjesnosti i poštenja iz članka 81. stavak 1. ZZP, odlučno je ocijeniti bi li tužena, pod uvjetom da je na pošten i pravedan način poslovala s tužiteljicom, mogla razumno očekivati da bi takva ugovorna odredba bila prihvaćena da se o njoj pojedinačno pregovaralo. Imajući na umu da ugovorna odredba članka 6. ne sadrže nikakvih podataka o stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima na koje se ona odnosi, ne može se zaključiti da je tužena mogla razumno očekivati da bi tužiteljica pristala na tu odredbu u pojedinačnim pregovorima.

7.7. Kada je riječ o ispitivanju mogućeg postojanja znatnije neravnoteže, ono se ne može ograničiti na kvantitativno ekonomsko ocjenjivanje koje se temelji na usporedbi ukupnog iznosa transakcije na koju se ugovor odnosi, s jedne strane, i troškova koji na temelju sporne odredbe terete potrošača, s druge strane (1,50%). Naime, značajna neravnoteža može proizlaziti iz same činjenice da dovoljno ozbiljno oštećuje pravni položaj u koji je, na temelju primjenjivih zakonskih odredbi, stavljen potrošač kao stranka predmetnog ugovora u obliku nametanja dodatne obveze koja nije predviđena dispozitivnim zakonskim pravilima.

7.8. Odredbe članaka 1065. do 1068. Zakona o obveznim odnosima („Službeni list SFRJ“ br. 29/78., 39/85., 46/85., 57/89., „Narodne novine“ br. 53/91., 73/91., 3/94., 111/93., 107/95., 7/96., 91/96., 112/99., 88/01., 35/05. – dalje u tekstu: ZOO/91.) važeće u trenutku sklapanja Ugovora o kreditu, ne predviđaju plaćanje naknade za obradu i odobrenje kredita. Međutim, iako nije bilo zabranjeno, niti na drugi način ograničeno, ugovaranje odredbe o naknadi za obradu i odobrenje kredita, nepovoljno je utjecalo na pravni položaj tužiteljice kao potrošača u odnosu na onaj položaj koji je bio predviđen u dispozitivnom nacionalnom pravu.

7.9. Direktivom 93/13 EEZ od 5. travnja 1993. određeno je da zaštita potrošača od nepoštenih ugovornih odredbi ukazuje na podređen položaj potrošača jer nemaju mogućnost pregovaranja o općim uvjetima poslovanja banke, a prema presudi Europskog suda pravde od 30. travnja 2014. u predmetu broj C26/13 navodi se da članak 4. stavak 2. Direktive 93/13 (koji iz testa poštenosti isključuje odredbe koje definiraju glavni predmet ugovora i adekvatnost cijene, pod uvjetom da su izražene jasnim i razumljivim jezikom) treba tumačiti na način da ugovorna odredba potrošaču ne mora biti samo gramatički razumljiva.

8. Tužiteljica je potrošač u smislu odredbe članka 3. ZZP-a kojom je propisano da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Naime, iz Ugovora o kreditu proizlazi da ga je sklopila tužiteljica kao fizička osoba, te da se radi o namjenskom stambenom kreditu – za adaptaciju kuće, dok iz iskaza tužiteljice proizlazi da je sredstva kredita utrošila za adaptaciju obiteljske kuće koja je služila i još uvijek služi njoj i njezinoj obitelji, da predmetnu kuću nikada nije davala u najam ili zakup odnosno da u trenutku podizanja kredita nije bila vlasnica obrta niti tvrtke niti je kuću adaptiranu sredstvima

kredita unijela u imovinu obrta odnosno tvrtke. Tužena pak tijekom postupka nije dokazala da je ugovor sklopljen u okviru tužiteljčine poslovne aktivnosti ili poduzetničke djelatnosti. Dakle, tužiteljica je potrošač u smislu citirane odredbe članka 3. ZZP-a, a tužena trgovac te se radi o potrošačkom ugovoru.

9. Obzirom na naprijed iznijeto, valjalo je prije svega utvrditi jesu li stranke pregovarale oko naknade za obradu kredita (članak 6. Ugovora o kreditu), odnosno je li tužiteljica imala utjecaj na sadržaj te odredbe Ugovora. Radi utvrđenja tih okolnosti ovaj sud je saslušao tužiteljicu te pročitao Ugovor o kreditu od 1. lipnja 2005.

9.1. Tužiteljica je iskazala da je kredit podigla 2005. godine u Slavonskoj banci d.d. u Osijeku, u toj banci je imala otvoren tekući račun. Otišla je u banku zatražiti kredit, tada je bilo govora o dokumentaciji koju mora donijeti, koliki iznos obzirom na plaću može dobiti, visina rate, odnosno rok otplate. Ugovor o kreditu sačinila je banka, taj kredit je pročitala, odnosno pročitala je ono što je njoj bilo bitno, a to je da je dobila iznos o kojem je bilo govora, godine otplate, odnosno visina rate. Što se tiče ostalih odredbi letimično je pročitala ali nije baš razumjela, radi se o terminologiji koja joj je strana, po struci je profesor hrvatskog jezika, te je u trenutku podizanja kredita radila kao knjižničar. Ne može više reći da li je uočila spornu odredbu. Niti prilikom potpisivanja ugovora o kreditu od strane bankovne službenice nije joj rečeno da mora platiti neku naknadu niti joj je ugovor posebno objašnjavan, već joj je samo dan na potpis. Tek kad joj je kredit isplaćen, vidjela je da je iznos manji od onoga za koji je ugovor potpisala, otišla je u banku pitati zašto je tome tako i tada su joj rekli da je iznos kredita umanjen za neku naknadu za obradu kredita koju banka određuje, više od toga nisu joj pojasnili. Nije mogla utjecati niti na jednu odredbu ugovora o kreditu. Predmetni ugovor je prvi ugovor koji je sklopila u životu. Nakon što joj je od strane suda pročitana odredbe članka 6. stavak 1. ugovora odgovorila je da ne može reći da joj je ta odredba jasna ni dan danas jer nije uopće vidljivo koji je to nominalni iznos, od čega se on naplaćuje, time da nije niti dobila od strane banke odluku za obavljanje bankarskih usluga. Jednako tako smatrala je da bankovni službenici dobiju svoju plaću i da kredit ne obrađuje nitko sa strane. Nije mogla izračunati koliko iznosi tih 1%, ne može ni dan danas, a ukoliko uzme u obzir sadržaj sporne odredbe jer ni na dalje nije vidljivo na šta se taj iznos odnosi. Kad je ugovor pročitala nije tražila dodatna pojašnjenja, naime ugovor je sadržavao bitne elemente s kojima se suglasila a što se tiče ostalih odredbi nije ni bilo vremena jer sve je bilo kao "na traci", "potpiši i idi".

9.2. Na temelju iskaza tužiteljice, proizlazi da joj nije ništa pojašnjeno u svezi tzv. ulazne naknade, naime kad je došla u banku tražiti kredit, o predmetnoj naknadi nije bilo niti spomena, a kad je ponovno došla u banku, ugovor o kreditu je već bio sastavljen. Ni tada joj nije pojašnjeno na što se odnosi predmetna naknada i na koji način je određena visina, time da nije mogla utjecati na niti jednu odredbu ugovora.

9.3. Iz predmetne odredbe Ugovora o kreditu proizlazi da se radi o standardnoj stipulaciji ugovora koja sadrži odredbu prema kojoj je korisnik kredita obvezan platiti banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,50%.

9.4. Temeljem tako provedenih dokaza ovaj sud zaključuje da tužena, na kojoj je teret dokaza, nije dokazala da su među strankama vođeni bilo kakvi stvarni pregovori u pogledu naknade za obradu kredita, već se radilo o uvjetima koje je odredila tužena, a prosječni klijent mogao ih je uzeti ili ostaviti.

9.5. Tužiteljici je trebalo na temelju jasnih i razumljivih kriterija objasniti odredbu ugovora kako bi mogla predvidjeti posljedice koje iz toga ugovora proizlazi, što podrazumijeva i predmetnu odredbu ugovora o kojoj tužiteljica nije bila u poziciji pregovarati, slijedom čega se radi o znatnoj neravnoteži u pravima i obvezama između stranaka i to na štetu tužiteljice, jer načelo savjesnosti i poštenja općenito znači da svi sudionici u postupku obveznih odnosa, kao u konkretnom slučaju, dužni su međusobno postupati obzirno i uvažavati interese obiju strana, vodeći pri tome računa o smislu i svrsi obveznih odnosa.

9.6. Plaćanje troškova obrade kredita, uz to bez definiranja o kakvim se troškovima uopće radi, u visini od čak 1,50% iznosa kredita, prema mišljenju ovog suda prouzročilo je značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

9.7. Predmetna odredba je transparenta u smislu članka 85. ZZP-a, jer je omogućavala tužiteljici da u trenutku sklapanja ugovora ocijeni visinu te naknade, ali sama činjenica da je riječ o transparentnoj odredbi ne znači ujedno da je odredba poštena.

9.8. Budući se o odredbi članka 6. Ugovora o kreditu nije pojedinačno pregovaralo te je ista bila unaprijed formulirana od strane tužene i tužiteljica nije imala utjecaja na njezin sadržaj, a uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice potrošača, to znači da je navedena odredba Ugovora o kreditu, primjenom članka 81. stavka 1. ZZP-a nepoštena, te ništetna u smislu članka 87. stavak 1. ZZP-a.

9.9. Slijedom navedenog ovaj sud je utvrdio ništetnim dio ugovorne odredbe iz članka 6. Ugovora o kreditu o jednokratnim troškovima obrade kredita.

10. Neosnovan je prigovor zastare tužene. Naime, odredbom članka 110. ZOO-a/91 propisano je da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, pa nije zastarjelo pravo tužiteljice na isticanje ništetnosti dijela članka 6. Ugovora o kreditu. Tužiteljica je postavila zahtjev za isplatu, pa se radi o restitucijskom zahtjevu, a u odnosu na kojeg je Građanski odjel Vrhovnog suda Republike Hrvatske u odnosu na početak tijeka zastare na svojoj sjednici od 30. siječnja 2020. donio zaključak Broj: Su-IV-47/2020 kojim je određeno da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavka 1. ZOO-a/05 kao posljedica utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Dakle, u konkretnom slučaju zastara počinje teći od dana donošenja ove prvostupanjske presude, jer je ovom presudom kao prethodno pitanje riješeno pitanje ništetnosti odredbe članka 6. Ugovora o kreditu, pa zastarni rok propisan člankom 371. ZOO-a/91 od pet godina nije protekao.

11. Prema odredbi članka 104. stavka 1. ZOO/91. u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protiv vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Zahtjev za vraćanje primljenog po osnovi ništetne ugovorne odredbe pravno se smatra zahtjevom za vraćanje stečenog bez osnove iz članka 210. ZOO/91. Sudsko utvrđenje ništetnosti odredbe mora imati za posljedicu ponovnu uspostavu pravne i činjenične situacije potrošača u kojoj bi se nalazio da takve odredbe nije bilo. Utvrđenjem ugovorne odredbe ništetnom potrošač stječe subjektivno pravo na restituciju svih neosnovano isplaćenih iznosa od trenutka sklapanja ugovora neovisno o tome kada je utvrđeno da je ugovorna odredba ništetna. Odredbom članka 214. ZOO/91. je propisano da kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Tužena je nepoštena od dana stjecanja predmetnih iznosa jer to proizlazi iz isprava i izvedenih dokaza koji se nalaze u sudskom spisu.

11.1. Tužiteljici zakonska zatezna kamata pripada od dana uplate iznosa od 216,68 eura, koji iznos i datum naplate je među strankama nesporan, pa kako tužiteljica potražuje zakonsku zateznu kamatu počevši od 21. lipnja 2005., to joj je ista dosuđena sukladno traženju. Visina stope zatezne kamate za razdoblje do 31. prosinca 2007. određena je sukladno Uredbi o visini stope zatezne kamate ("Narodne novine" broj 153/04. i 35/05.), od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. određena je sukladno odredbi članka 29. stavka 2. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 35/05., 41/08., 125/11.), od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. sukladno odredbi članka 3. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 78/15.), od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. sukladno odredbi članka 2. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 114/22.) i Uredbe o izmjeni zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 156/22.), a od 30. prosinca 2023. do isplate stopa kamate je dosuđena u skladu sa Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 155/23.).

12. Obzirom na iznijeto ovaj sud nalazi osnovanim zahtjev tužiteljice za utvrđenje ništetnim dijela ugovorne odredbe kojom je ugovoreno plaćanje jednokratnih troškova obrade u visini 1,50%, sadržana u članku 6. Ugovora o kreditu, kao i zahtjev tužiteljice za povrat plaćenog iznosa temeljem ništetne odredbe u iznosu 216,68 EUR s kamatom počevši od 21. lipnja 2005. pa do isplate.

13. Odluka o trošku tužiteljice temelji se na odredbama članka 154. stavka 1. i članka 155. ZPP-a te sukladno Tarifi o naknadama i nagradama za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 138/23. – dalje u tekstu: Tarifa). Ovaj sud je na ročištu 21. svibnja 2026. vrijednost predmeta spora utvrdio u iznosu od 216,68 eura, a koji iznos predstavlja utuženi iznos kondemnatornog dijela tužbenog zahtjeva, bez uzimanja u obzir onog dijela koji se odnosi na utvrđenje. Naime, deklaratorni zahtjev istaknut uz tužbeni zahtjev na činidbu/isplatu ne uzima se u obzir pri utvrđivanju vrijednosti predmeta spora, već se vrijednost predmeta spora računa prema vrijednosti zahtjeva za činidbu/isplatu (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci broj Revr 774/05-2 od 13. prosinca 2005., i u odluci broj Revr 475/08-2 od 27. listopada 2008.). Dakle,

kako je u ovoj pravnoj stvari deklaratorni zahtjev iz točke I. tužbenog zahtjeva na utvrđenje ništetnosti istaknut samo u svrhu utvrđivanja osnovanosti zahtjeva za povrat isplaćene naknade za obradu kredita, to se dio deklaratornog zahtjeva ne uzima u obzir prilikom utvrđivanja vrijednosti predmeta spora, koja je u ovoj pravnoj stvari određena prema visini zahtjeva za isplatu.

13.1. Tužiteljici je priznat trošak zastupanja po punomoćniku-odvjetniku, i to za

- sastav tužbe u iznosu 50,00 eura (Tbr. 7. točka 1. Tarife),
- sastav podneska od 11. veljače 2026. u iznosu 50,00 eura (Tbr. 8. točka 1. Tarife),
- zastupanje na ročištu 21. svibnja 2026. u iznosu 50,00 eura (Tbr. 9. točka 1. Tarife),

ukupno 150,00 eura, što uvećano za pripadajući iznos PDV-a daje iznos od 187,50 eura. Tužiteljici je dosuđen i trošak pristojbe za tužbu u iznosu 26,55 i za presudu u iznosu 13,27 eura. Dakle, tužiteljici je dosuđen ukupan trošak u iznosu 227,32 eura na koji iznos joj je dosuđena pripadajuća zakonska zatezna kamata počevši od presuđenja pa do isplate.

14. Stoga je odlučeno kao u izreci presude.

U Osijeku 15. lipnja 2026.

Sutkinja: Ljiljana Jakša

Uputa o pravnom lijeku: Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu u roku od 15 dana od dana dostave prijepisa presude koji se stranci koja je pristupila na ročište za objavu presude uručuje i time se dostava smatra izvršenom (članak 335. stavak 8. ZPP).

Za stranku koja nije pristupila na ročište na kojem se presuda objavljuje, a uredno je obaviještena o ročištu, smatrat će se da joj je dostava presude obavljena onog dana kada je održano ročište za objavu presude (članak 335 stavak 9. ZPP). Ovjereni prijepis presude stranka može preuzeti u sudskoj zgradi.

U slučaju iz članka 335. stavka 9. ZPP sud će istaknuti presudu na internetskoj stranici e-oglasna ploča sudova gdje presuda mora biti istaknuta 8 dana, računajući od dana kada je održano ročište na kojem se presuda objavljuje.

Stranci koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje sud će presudu dostaviti prema odredbama ZPP o dostavi pismena te joj

rok za izjavljivanje žalbe teče od dana dostave presude (članak 335. stavak 11. ZPP).

O žalbi odlučuje županijski sud.

Dostavljeno:

1. Marinko Brajko i Marino Brajko, odvjetnici u Đakovu
2. Hrvoje Matić, odvjetnik u Zagrebu

Broj zapisa: **9-30889-60463**

Kontrolni broj: **06c7e-b5680-21c56**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Osijeku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.